

РЕШЕНИЕ

№ 3613

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 139 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛ КР. ПЕТРОВ**

при участието на секретаря **ЛИЛИЯ ГР. ПАНОВА**
като разгледа докладваното от **ВАСИЛ КР. ПЕТРОВ** Гражданско дело № 20211110153021 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл. 127а, ал. 2 вр. ал. 1 СК вр. чл. 76, т. 9 ЗБЛД и чл. 124, ал. 1, пр. 1 ГПК.

Ищцата М. ИВ. ЦВ. твърди, че е майка на детето В. В. П., род. 11.06.2013 г., родено от прекратената ѝ връзка с ответника В. Н. П.. С решение № 268840 от 07.11.2019 г. по гр.д. № 39969/2018 г., СРС, 84-ти с-в, било одобрено споразумение по чл. 127, ал. 1 СК за споделено родителство, но било постигнато споразумение относно пътуванията на детето в чужбина, а ответникът не дал и декларация съгласие за пътуване на детето в чужбина. Горното мотивира ищцата да предяви иск за заместване съгласието на ответника за пътувания на детето до държавите членки на ЕС и ЕИП, К. Ш., О. к. В. и С. И., Р. Т., Р. С., Р. С. М., Р. Ч., Р. Б. Х., по време, съвпадащо с пребиваванията на детето при майката по споразумението. Желаете ответникът да бъде осъден за предаване на майката паспорта на детето, когато детето е при нея и тя иска да пътува в чужбина с него (допуснато изменение на иска по чл. 214 ГПК). Претендира разноски.

Ответникът В. Н. П. оспорва иска. Твърди се, че не създава пречки за пътувания на майката с детето, а истинската цел на ищцата била да промени обичайното местопребиваване на детето в друга държава - О. к. – против волята на ответника и без негово съгласие. Имало бежански натиск и рестриктивни мерки в чужбина заради световната пандемия от коронавирус. Поведението на майката било рисково. Моли за отхвърляне на иска. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доказателствата по делото и доводите по реда на чл. 12 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

По молбата с правно основание чл. 127а, ал. 2 СК

Съгласно чл. 127а СК спорът между родителите за пътувания на децата им в чужбина и за издаването на необходимите лични документи за това се решава от съда по настоящ адрес на децата. Съгласно разпоредбата на чл. 76, т. 9 ЗБЛД може да не се разреши напускането на страната на малолетни и непълнолетни и поставени под запрещение лица, които нямат нотариално заверено писмено съгласие за пътуване в чужбина от своите родители, настойници, попечители, като при разногласие между родителите спорът се

решава по реда на чл. 127а СК.

Молбата е за съдебна администрация на граждански правоотношения.

За да замести съгласието на родител за пътуване на детето му извън страната и/или издаване на необходимите за това документи, трябва между родителите на детето да е налице разногласие по спорния въпрос или да е налице обективна невъзможност за постигане на съгласие.

По допустимостта на молбата:

Установява се, че между родителите съществува разногласие по въпроси, касаещи пътувания на общото им дете в чужбина (показанията на св. Стефанова и св. Ангелова), дадена декларация съгласие от ответника по всички искани пътувания от ищцата няма, а и ответникът оспорва иска, което обосновава правен интерес от предявените претенции. Исковете биха били допустими дори и при липсата на извънсъдебен спор, с оглед възможността ответникът да признае иска, а ищцата да поиска постановяване на решение при признание на иска (определение № 95 от 22.02.2018 г. по ч.гр.д. № 510/2018 г., ВКС, IV г.о.).

По съществуването на делото:

По делото е безспорно, че страните са родители на детето В. В. П., род. 11.06.2013 г., родено от прекратената им връзка. С решение № 268840 от 07.11.2019 г. по гр.д. № 39969/2018 г., СРС, 84-ти с-в, е одобрено споразумение по чл. 127, ал. 1 СК за споделено родителство, но било постигнато споразумение относно пътуванията на детето в чужбина.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение от 03.07.2017 г. по т.д.1/2016 на ОСГК на ВКС заместващо съгласие на един от родителите, по реда на чл. 127а СК, може да се даде само за пътуванията за определен период от време и до определен или определяем кръг държави и ако това е в интерес на детето.

Съгласно чл. 35, ал. 1, изр. 1 КРБ всеки има право свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели, като според чл. 35, ал. 1, изр. 2 КРБ това право може да се ограничава само със закон, за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани. Правото на свободно движение в рамките на държавите членки на Европейския съюз е гарантирано и от чл. 3, § 2 ДФЕС и не може неоснователно да бъде ограничавано.

Съдът освен това намира, че в интерес на детето е да пътува извън територията на страната, за да придобива впечатления и от другите държави, като по този начин се разширява неговия мироглед, а пътуванията ще се отразят благоприятно на възпитанието и развитието му като цяло.

Държавите членки на ЕС и ЕИП (И., Л. и Н.), К. Ш., О. к. В. и С. И., Р. Т., Р. С., Р. С. М., Р. Ч., Р. Б. Х. са страни по Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца от 25.10.1980 г. държави: (видно от актуалния списък: <https://www.hcch.net/en/instruments/conventions/status-table/?cid=24>), с функциониращи съдебни системи и Централни органи по конвенцията, поради което няма основание принципно да се отрече допустимостта за пътувания на детето в тези държави.

По делото не са събрани доказателства за прикрито намерение от страна на майката за промяна на обичайното местопребиваване на детето в чужбина. Съгласно показанията на св. Ангелова, които съдът кредитира, преди повече от 2 години майката в разговор с леля на бащата споделила, че имала желание да живее в чужбина, но други подробности свидетелката не знае, не била самата тя свидетел на този разговор и не знае настоящите намерения на ищцата, като те и не се предполагат само поради обтегнатите отношения между страните.

Държавите, за които е предявен искът, са традиционни дестинации за екскурзии на

български граждани, както и държави, посещавани с образователна, културна и спортна цел от българските граждани. Съдът намира, че в интерес на детето е то да може да придружава майката при посещения на тези държави по време, съвпадащо с режима на контакт и местоживее на детето при майката.

Съдът намира, че следва да бъде постановено решение, с което да се замени липсващото съгласие на другия родител за пътуване на детето за период от пет години (арг. чл. 36, ал. 1, изр. 2 ЗБЛД, според който паспорти на лица до 18 години могат да се издадат за максимален срок до 5 години). Решението следва да се отнася до всички държави, както са поискани. Съдът намира, че е в интерес на детето да може да пътува в посочените държави с цел почивка, туризъм, образование (в бъдеще), спорт, среща с близки и роднини. Държавите са конкретни, всички са страни по Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца от 25.10.1980 г., и в някоя от тези държави да е налице конкретен и реален риск по отношение на децата (размирици, военни действия, природни катаклизми и други).

В съответствие с това съдът счита, че следва да замени съгласието на бащата за пътувания на детето в чужбина, в посочените държави, за периоди от време, несъвпадащи с режима на контакт на бащата по съдебното решение на 84-ти с-в. Броят пътувания на година не следва да бъде ограничаван, но за да не се откъсва прекомерно детето от страната, следва да се постави ограничение за обща продължителност на пътуванията на година от общо 90 дни.

По иска с правно основание чл. 127а, ал. 2 СК вр. чл. 124, ал. 1, т. 1 ГПК

Основателна е и претенцията на майката да бъде задължен бащата да ѝ предава паспорта заедно с детето, когато то по режим трябва да е при нея, а тя желае да пътува в чужбина с детето. По същество това е осъдителна претенция за осъждане за предаване на движима вещ, която макар и да не са собственост на родителя, трябва да бъдат в негово владение, в определени моменти и при определени условия, за да бъде упражнено едно негово гражданско субективно право. Съгласно чл. 35 ЗБЛД всеки български гражданин може да притежава само един паспорт, а по силата на чл. 8, ал. 1, т. 2 ЗБЛД личните документи на детето се съхраняват от родителя, при когото живеят децата. Паспорт в случая е издаден по молба на бащата, след производство по чл. 127а, ал. 2 СК, а с решение от 07.11.2019 г. по гр.д. № 39969/2018 г., СРС, 84-ти с-в, е одобрено споразумение по чл. 127, ал. 1 СК за споделено родителство, поради което настоящият съдебен състав майката може да иска осъждането на бащата да ѝ предава движимата вещ (паспорта) за изпълнение на режима на лични контакти с детето в чужбина.

По предварителното изпълнение на съдебното решение

Съгласно чл. 127а, ал. 4 СК съдът може да допусне предварително изпълнение на решението, с което разрешава молбата. В случая съдът намира, че е оправдано да се допусне предварително изпълнение на решението, като се съобрази обстоятелството, че производството по делото се развива по общия исков ред, а не по реда на глава двадесет и пета от ГПК, и до влизане на решението в сила може да измине твърде дълъг период от време, през който детето има опасност да бъде лишено от възможността изобщо да пътува в чужбина.

По разноските:

Съдът намира, че на нито една от страните не следва да се присъждат разноски. За разлика от исковото производство, в настоящото производство на спорна съдебна администрация не се решава със сила на пресъдено нещо спор за съществуването или несъществуването на едно материално право, а се оказва съдействие относно пътуването на деца в чужбина, така че липсва типичната за исковото производство квалификация на страните като ищец и ответник. Съдебното решение, което следва да изхожда от правилото

за защита по най-добрия начин на интересите на детето, ползва и всички страни и затова всяка страна следва да понесе разносните, които е направила независимо от изхода на спора (определение № 385 от 25.08.2015 г. по ч.гр.д. № 3423/2015 г., ВКС, I г.о.). Поради двустранния спорен характер на производството разноси биха могли да се присъдят само ако молбата по чл. 127а, ал. 2 СК бъде изцяло отхвърлена по причина на отсъствие на родителско качество на страна или на пълнолетие на детето, т.е. когато изобщо липсва субективно право да се иска постановяване на мярка за уреждане на гражданските отношения. Разноси могат да се претендират и във въззивното и касационното производство, ако бъде подадена неоснователна въззивна и касационна жалба (определение № 45 от 17.01.2020 г. по ч.гр.д. № 2857/2019 г., ВКС, III г.о., определение № 475 от 20.12.2018 г. по ч.гр.д. № 4327/2018 г., ВКС, III г.о. и др.). В първата инстанция обаче, когато съдът сам преценява кое е в най-добър интерес на детето, разноси не се дължат на нито една страна (решение № 140 от 10.07.2015 г. по гр.д. № 3356/2014 г., ВКС, IV г.о., решение № 139 от 16.04.2014 г. по гр.д. № 6998/2013 г., ВКС, IV г.о. – и двете решения са постановени от ВКС по реда на чл. 293, ал. 2 ГПК, т.е. са решения по същество, а не контролно-отменителни решения).

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ЗАМЕСТВА на основание чл. 127а, ал. 2 СК вр. чл. 76, т. 9 ЗБЛД съгласието на бащата **В. Н. П.**, ЕГН *****, за пътувания на детето **В. В. П.**, ЕГН *****, придружавано от майката **М. ИВ. ЦВ.**, ЕГН *****, в държавите членки на ЕС и ЕИП (И., Л. и Н.), К. Ш., О. к. В. и С. И., Р. Т., Р. С., Р. С. М., Р. Ч., Р. Б. Х., за срок от пет години, по време, съвпадащо с режима на лични контакти и местоживее на детето при майката, установен с решение № 268840 от 07.11.2019 г. по гр.д. № 39969/2018 г., СРС, 84-ти с-в, с което е одобрено споразумение по чл. 127, ал. 1 СК, без ограничение на броя на пътувания годишно, но с обща продължителност на всички пътувания до 90 дни годишно, само със съгласието на майката **М. ИВ. ЦВ.**, ЕГН *****.

ОСЪЖДА бащата **В. Н. П.**, ЕГН *****, на основание чл. 127а, ал. 2 СК вр. чл. 124, ал. 1, т. 1 ГПК да предава на майката **М. ИВ. ЦВ.**, ЕГН *****, паспорта на детето едновременно с предаването на детето за изпълнение на режима на лични контакти и местоживее на детето при майката, установен с решение № 268840 от 07.11.2019 г. по гр.д. № 39969/2018 г., СРС, 84-ти с-в, с което е одобрено споразумение по чл. 127, ал. 1 СК, когато майката желае да пътува в чужбина.

ДОПУСКА на основание чл. 127а, ал. 4 СК предварително изпълнение на решението.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването на препис на страните пред Софийския градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните, чрез пълномощниците им, което обстоятелство изрично да се удостовери в отрязъците от съобщенията.

Съдия при Софийски районен съд: _____